

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci **žalobce J. R.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Záveským, advokátem se sídlem Lidické nám. 50, Jičín, proti **žalované České správě sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, Praha 5**, o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. listopadu 2003, č. j. 29 Ca 290/2002 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 11. 2003, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2002. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatele o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 43 zákona č. 155/1995 Sb. Svoje rozhodnutí odůvodnil správní orgán tím, že podle posudku lékaře OSSZ v Jičíně ze dne 25. 9. 2002 stěžovatel není částečně invalidní. Podle § 44 cit. zákona je pojištěnec částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti stěžovatele vycházel Krajský soud v Hradci Králové z posudku PK MPSV ČR v Hradci Králové ze dne 18. 3. 2003 ve znění doplňujícího posudku ze dne 6. 10. 2003. Z uvedeného posudku soud zjistil, že rozhodujícím

zdravotním postižením stěžovatele je pouřazová artróza levého kolenního kloubu. Dále je stěžovatel stížen vředovou nemocí dvanácterníku, brániční kýlou, bolestmi bederní páteře bez známek kořenového dráždění, deformitou nohou, v anamnéze je uvedena i dětská obrna, odstranění žlučníku pro kameny, operace pupeční kýly a operace slepého střeva. Z funkčního hlediska se jedná o postižení lehká, pouřazová artróza levého kolenního kloubu se projevuje pouze lehkým omezením hybnosti, u stěžovatele nebyla zjištěna porucha výživy či časté ataky dvanácterníku nebo žaludku a přes deformitu nohou je stěžovatel schopen samostatné chůze bez opory a pomůcek. Stav po operaci pupeční kýly, po operaci žlučníku a bolesti zad jsou posudkově nevýznamné. Soud se tak ztotožnil s hodnocením zdravotního stavu žalobce podle přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., kap. XV, odd. H, pol. 56 písm. b) a s určením poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v základní sazbě na 20 %. Vzhledem k více příčinám dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele považoval soud za odůvodněné i navýšení této sazby podle § 6 odst. 4 cit. vyhlášky o 10 %, takže celková míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti k datu vydání napadeného správního rozhodnutí byla určena 30 %. Soud poté dospěl k závěru, že stěžovatel k datu vydání napadeného správního rozhodnutí nebyl částečně invalidní podle § 44 zák. č. 155/1995 Sb. Toto rozhodnutí shledal zákonným a žalobu proti němu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V podané kasační stížnosti dovozuje stěžovatel důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítá, že soud nerespektoval jeho procesní právo na provedení navrhovaných důkazů, kdy se jeho procesním návrhem nezabýval, ani se s ním nevypořádal. Návrhem na doplnění důkazního řízení stěžovatel požadoval vyžádání veškeré dokumentace žalované vztahující se k předchozímu řízení o přiznání částečného invalidního důchodu, který mu byl v minulosti přiznán. Stěžovatel má za to, že srovnání tehdejších nálezů s nynějšími posudky by soudem umožnilo objektivní posouzení jeho případu a rozhodně objektivnější podklady pro vypracování příslušných posudků. Stejně tak se soud nevypořádal s jeho procesní námitkou, proti vypracování posudku PK MPSV ČR se sídlem v Hradci Králové. Stěžovatel má za to, že objektivnější obraz by poskytovalo posouzení jeho zdravotního stavu v jiném krajském městě než v Hradci Králové, nejlépe v Praze. Za nejpodstatnější pochybení soudu však stěžovatel považuje skutečnost, že mu byla odepřena osobní účast u jednání dne 18. 11. 2003 u Krajského soudu v Hradci Králové. Jak plyne i z úředního záznamu na č. l. 24 soudního spisu, ač byl stěžovatel ke krajskému soudu eskortován z věznice ve V., nebyl z eskortní místnosti soudu předveden k jednání a bylo mu tak upřeno základní procesní právo – být osobně přítomen jednání soudu a využít svá procesní práva u tohoto jednání. Z tohoto důvodu navrhl zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ze spisu 29 Ca 290/2002 Krajského soudu v Hradci Králové Nejvyšší správní soud zjistil, že opravný prostředek proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2002 byl stěžovatelem sepsán dne 6. 11. 2002 a odeslán žalované dne 12. 11. 2002. Stěžovatel zde popisuje svůj zdravotní stav a namítá, že tento se nadále zhoršuje a nikoli zlepšuje. Žádné návrhy na provedení konkrétních důkazů opravný prostředek neobsahuje. V dalším podání ze dne 18. 12. 2002, které již bylo adresováno přímo Krajskému soudu v Hradci Králové, stěžovatel uvádí, že hodlá zaslat výpis ze své zdravotní dokumentace. Nic dalšího konkrétního k věci zde neuvádí, do spisu žádné listinné důkazy nedoložil. Z protokolu o jednání soudu dne 17. 6. 2003 Nejvyšší správní soud zjistil, že zde byly provedeny důkazy posudkem lékaře OSSZ Jičín ze dne 25. 9. 2002, posudkem PK MPSV Hradec Králové ze dne 18. 3. 2003 a účastnickým výslechem stěžovatele. Protokol neobsahuje žádné návrhy stěžovatele na doplnění dokazování. Z č. l. 21 soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl předvolán k jednání na den 18. 11. 2003 v 11.00 hod. dv. č. 52, vzorem č. 014

kancelářského a spisového řádu pro okresní a krajské soudy. Současně s předvolánkou mu byl doručen i doplňující posudek PK MPSV ČR Hradec Králové ze dne 6. 10. 2003. Předvolání mu bylo doručeno v dostatečném předstihu dne 20. 10. 2003. Žádost o eskortu stěžovatele k jednání byla doručena věznicí ve V. dne 30. 10. 2003. Z protokolu o jednání soudu ze dne 18. 11. 2003 Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl vyvolán v 11.00 hod. a poté v 11.10 hod. Následně soud usnesením rozhodl, že bude jednáno v nepřítomnosti stěžovatele. Po provedení důkazů doplňujícím posudkem PK MPSV ČR v Hradci Králové byl ve věci vyhlášen rozsudek a jednání bylo skončeno v 11.20 hod. Z úředního záznamu na č. 1. 24 soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že v 11.50 hod. se dostavil do kanceláře č. 39 člen eskorty vězeňské služby s žádostí o potvrzení eskortního přípisu a sdělením, že v 11.20 hod. se do jednacích síní č. 52 dostavila eskorta s oznámením, že stěžovatel čeká na jednání v eskortní místnosti. Soudem bylo vysvětleno, že při eskortě je účastník vždy předveden na čas k jednání a nebo se dostaví eskortní služba a poté účastníka předvede.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl posléze k závěru že tato není důvodná. Nejvyšší správní soud neshledal vady řízení před krajským soudem spočívající v tom, že nebyly zohledněny návrhy stěžovatele na doplnění dokazování a že se s těmito návrhy krajský soud žádným způsobem nevypořádal. Jak vyplývá z výše uvedeného, stěžovatel v průběhu celého řízení žádné konkrétní návrhy na doplnění dokazování neučinil, stejně tak není doložena tvrzená námitka podjatosti členů posudkové komise MPSV ČR v Hradci Králové. Jestliže uvedené námitky uplatnil poprvé až v kasační stížnosti, jsou podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelné a Nejvyšší správní soud se jimi dále nezabýval. Ani druhou námitku, v níž stěžovatel poukazuje na odepření osobní účasti u jednání krajského soudu dne 18. 11. 2003, nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodnou. Stěžovatel byl předvolán k jednání soudu vzorem č. 014 k. s. ř., který obsahuje poučení, že nedostaví-li se účastník k jednání soudu včas, ani nepožádá z důležitých důvodů o odročání jednání, může soud věc projednat a rozhodnout v jeho nepřítomnosti. V protokolu o jednání soudu ze dne 18. 11. 2003 i následného úředního záznamu z téhož dne je zřejmé, že ještě 10 min. po zahájení jednání nebyl stěžovatel přítomen. Zároveň zde nebyly žádné důležité důvody pro to, aby jednání bylo odročeno, neboť stěžovatelův účastnický výslech byl proveden již při prvním jednání a doplňující posudek PK MPSV ČR pracoviště Hradec Králové, byl stěžovateli doručen současně s předvolánkou k druhému jednání. Krajský soud tedy v souladu s ust. § 49 odst. 3 s. ř. s. jednal a ve věci rozhodl. Teprve po skončení jednání v 11.50 hod. se dostavil člen eskorty s oznámením, že stěžovatel čeká na jednání v eskortní místnosti. Skutečnost, že stěžovatel byl předveden eskortou k jednání opožděně, nezakládá, vzhledem k výše uvedenému, vadu řízení dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal naplnění důvodu kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 ve spoj. s ust. § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. října 2004

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu